

Arrest

nr. 149 467 van 10 juli 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE EERSTE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 19 november 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 18 juni 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 *bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 juni 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 juli 2015.

Gehoord het verslag van eerste voorzitter C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat T. DESCAMPS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 30 juni 2010 diende verzoeker een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart als familielid van burger van de Europese Unie.

Op 21 oktober 2010 werd de aanvraag van 30 juni 2010 geweigerd met beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker diende een beroep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort: de Raad).

Op 29 april 2011, bij arrest nummer 60 662, verwierp de Raad het beroep.

Op 27 juli 2011 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort: de vreemdelingenwet).

Op 18 juni 2012 werd de aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de bestreden beslissing die verzoeker op 9 november 2012 ter kennis werd gebracht en die is gemotiveerd als volgt:

“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8.

Wat betreft de verwijzing naar de wet van 22.12.1999 betreft; dit was een enige en unieke operatie, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot regularisatie op grond van art. 9bis van de wet van 1980.

De advocaat van betrokkene beweert dat betrokkene zich in een identieke situatie bevindt als mensen die een regularisatieaanvraag indienden op basis van de wet van 22.12.1999. Echter, het is aan de verzoeker om de overeenkomsten aan te tonen tussen zijn eigen situatie en de situatie waarvan hij beweert dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13.07.2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin verzoeker verkeert analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan hij refereert. Ook het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsregularisatie hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsregularisatie voor de betrokkene met zich mee, noch vormt dit een buitengewone omstandigheid die een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst verhindert of bemoeilijkt. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht.

De overige elementen (betrokkene zou wegens enorme problemen, waardoor zijn vrijheid en leven bedreigd werd, zijn land hebben verlaten, dat zijn ouders in België verblijven en de Belgische nationaliteit hebben, dat hij in Kosovo de Belgische nationaliteit heeft aangevraagd maar dat dit werd geweigerd, dat hij kennis heeft van het Frans, een grote kennissen- en vriendenkring zou hebben, werkwilleg zou zijn, zich de Belgische samenlevingsnormen zou hebben eigen gemaakt, nooit in aanraking is gekomen met het gerecht en een blanco strafregister heeft) behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase van het onderzoek niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9§2 van de wet van 15.12.1980.”

2. Over de rechtspleging

Verzoeker vraagt in het verzoekschrift dat de zaak in het Frans wordt behandeld.

Artikel 39/14 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werking het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten. Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend.”

De proceduretaal is *in casu* niet bepaald overeenkomstig artikel 51/4 van de vreemdelingenwet. De zaak dient dus voor de Raad te worden behandeld in de taal waarvan de wet het gebruik oplegt aan de administratieve overheid waarvan de beslissing wordt aangevochten, deze waarin deze beslissing is gesteld, zijnde het Nederlands (*cf.* RvS 17 april 2002, nr. 105.632).

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoeker een schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna verkort: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 8 en 14 van het Europees Verdrag tot de bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna verkort: het EVRM), van de artikelen 10, 22 en 191 van de Grondwet en van "des principes généraux de bonne administration d'examen minitieux et complet des données de la cause et de colloboration procédurale". Verzoeker betoogt tevens dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout en machtsoverschrijding.

Hij licht het middel als volgt toe:

"3.1- Première branche : quant à l'introduction de la demande sur le territoire

Attendu que la décision de rejet considère dans un premier temps que la partie requérante serait à l'origine du préjudice qu'elle invoque ;

Que cette motivation confond, la notion de préjudice grave au sens de l'article 39/82 de la loi du 15 décembre 1980 avec celle de circonstances exceptionnelles au sens de l'article 9bis de la même loi ;

Que dans l'examen de l'article 9bis de la loi du 15 décembre 1980, seul la notion de circonstances exceptionnelles est à examiner et non celle de préjudice;

Qu'en conséquence en basant sa motivation sur l'existence ou non d'un préjudice la décision est inadéquatement motivée ;

Qu'en outre en formulant sa demande la partie requérante n'a fait qu'exercer un droit mis à sa disposition par la loi ;

Qu'en reprochant à la partie requérante d'avoir exercé un droit prévu par la loi, la décision de rejet est entachée d'excès de pouvoir et est inadéquatement motivée;

3.2.- Seconde branche : quant à l'instruction du 19 juillet 2009

Attendu que la décision de rejet, dénie à la partie requérante la possibilité de pouvoir se prévaloir des critères décrits dans l'instruction du 19 juillet 2009, au motif que celle-ci a été annulée par le Conseil d'Etat;

Que pourtant, dans de multiples demandes similaires au cas d'espèce, la partie adverse a régulièrement fait application de l'instruction du 19 juillet 2009 au motif que le Secrétaire d'état à la Politique de Migration et d'Asile s'est engagé publiquement à continuer à appliquer les critères tels que décrits dans cette Instruction en se fondant sur son pouvoir discrétionnaire;

Qu'en l'espèce, la partie adverse reste en défaut d'expliquer le motif pour lequel, dans le cas d'espèce, elle renonce à examiner la demande de la partie requérante sous l'angle des critères de l'instruction du 19 juillet 2009, alors que dans de très nombreux cas similaires elle y a eu égard ;

Qu'il s'agit là d'une méconnaissance du principe d'égalité et de non-discrimination consacrés par l'article 14 de la CEDH et les articles 10 et 191 de la constitution;

Que ces dispositions s'opposent à ce que soient traitées de manière différente, sans qu'apparaisse une justification raisonnable, des catégories de personnes se trouvant dans des situations qui sont essentiellement analogues;

(citaat artikel 14 EVRM en de artikelen 10 en 191 van de Grondwet)

Qu'il importe de noter que la Cour constitutionnelle a considéré que pour l'article 191 de la Constitution s'applique aux étrangers, il n'est pas nécessaire que ceux-ci résident légalement sur le territoire;

Que selon la jurisprudence de la CEDH, la discrimination est constatée par un « manque de justification objective et raisonnable » :

« Quant à la portée de la garantie offerte par l'article 14, la Cour rappelle que, selon sa jurisprudence constante, une différence de traitement est discriminatoire si elle " manque de justification objective et raisonnable ", c'est-à-dire si elle ne poursuit pas un " but légitime " ou s'il n'y a pas un " rapport raisonnable de proportionnalité entre les moyens employés et le but visé ". Par ailleurs, les Etats contractants jouissent d'une certaine marge d'appréciation pour déterminer si et dans quelle mesure des différences entre des situations à d'autres analogues justifient des distinctions de traitement.[...] »

Que le collège des médiateurs fédéraux, dans son rapport 2003, insistait sur le respect du principe d'égalité ; qu'un extrait de ce rapport est sans ambigüité sur cette question précisé de la régularisation des étrangers :

« A cet égard, le Collège continue à veiller au respect des mesures annoncées et, en vertu du principe d'égalité, à leur application à l'ensemble des étrangers se trouvant dans la même situation » (page 63 du rapport).

Que dans une affaire similaire, le 19 janvier 2006, une ordonnance du Tribunal de première instance de Bruxelles agissant en référé condamnait l'Etat belge en raison de l'existence d'une discrimination :

« Le défendeur ne donne aucune explication quant au caractère apparemment discriminatoire du traitement opéré entre des situations qui paraissent comparables, le demandeur pouvant invoquer valablement qu'il entre dans les conditions d'application de la circulaire litigieuse et pouvait ainsi prétendre à une régularisation de son séjour. »

Qu'en l'espèce aucune justification objective n'apparaît, quant au traitement différenciés de la partie requérante, par rapport aux étrangers se trouvant dans la même situation que lui; que partant la décision de rejet est inadéquatement motivée et viole le principe d'égalité et de non-discrimination ainsi que le principe général de bonne administration *pater legem quam ipse fecisti*,

Attendu que s'il est vrai que le ministre possède un large pouvoir d'appréciation en la matière, il n'en demeure pas moins que l'administration reste tenue de motiver formellement ses décisions;

Qu'ainsi, il a été jugé que le Secrétaire d'Etat à la Politique de migration et d'asile doit, par la motivation de son acte, rencontrer les principales observations que fait valoir un étranger demandant une régularisation de son statut ;

Qu'à ce titre, le Conseil d'Etat, a, à plusieurs reprises, souligné que plus la compétence de l'administration est discrétionnaire, plus la motivation devra en règle être précise et justifier les différentes étapes du raisonnement de l'autorité ;

Qu'en l'espèce, il apparaît à la lecture de la décision de rejet que celle-ci n'est pas précise et ne justifie pas les différentes étapes de son raisonnement ;

3.3.- Troisième branche : quant à la durée du séjour, à l'intégration de la partie requérante

Attendu que la première décision contestée rejette la demande d'autorisation de séjour au motif que la longueur du séjour de la partie requérante, sa bonne intégration ainsi que la présence de membres de sa famille sur le territoire belge, « sont des éléments qui peuvent mais ne doivent pas entraîner l'octroi d'une autorisation de séjour » ;

Que la partie adverse pour aboutir à cette conclusion, se contente d'énumérer ces éléments, sans les contester et sans les examiner;

Qu'il s'agit là d'un défaut de motivation ; que le Conseil d'Etat a considéré dans une affaire similaire ;

« que la décision qui statue sur la demande doit être motivée et que la motivation doit refléter la réalité de l'examen; qu'en l'espèce, la partie adverse énumère sommairement les circonstances invoquées par le requérant et, sans contester la réalité des éléments avancés, considère qu'ils ne peuvent "être pris en considération pour justifier une régularisation de séjour sur place étant donné que l'intéressé ne réunit pas les conditions minimales de séjour (à savoir 5 ans de séjour légal) prévues par la circulaire du 15 décembre 1998"; qu'il n'apparaît pas de cette motivation que la partie adverse ait correctement apprécié les circonstances invoquées par le requérant;

Qu'il en va de même en l'espèce, dans la mesure où la partie adverse énumère sommairement les circonstances invoquées sans les contester et considère qu'ils peuvent mais ne doivent pas entraîner l'octroi d'une autorisation de séjour ;

Que partant la décision de rejet est inadéquatement et insuffisamment motivée ;

Attendu que la décision contestée motive également l'irrecevabilité de la demande d'autorisation de séjour, sur base du fait qu'un retour au Kosovo ne constitue pas une violation de l'article 8 de la CEDH, étant donné que ce retour n'aurait qu'un caractère temporaire;

Qu'il s'agit là d'une erreur de droit ;

Que pour rappel, l'article 8 de la CEDH dispose :

(citaat artikel 8 van het EVRM)

Que cette disposition est intégrée dans l'ordre juridique interne par l'article 22 de la Constitution qui dispose :

(citaat artikel 22 van de Grondwet)

Qu'il ne ressort ni de la jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme ou de la Cour constitutionnelle, ni de la doctrine -et encore moins des articles 8 de la CEDH et 22 de la Constitution-, que la violation de ces dispositions doit revêtir un caractère permanent ;

Que c'est pourtant ce que soutient la partie adverse en considérant que l'article 8 de la CEDH ne serait pas violé en raison du caractère temporaire du retour au pays d'origine ;

Qu'un retour même temporaire au pays d'origine peut avoir pour conséquence une violation du droit à la vie privée et familiale de la partie requérante ; qu'en lieu et place de partir du postulat qu'un retour temporaire au pays d'origine ne porte pas atteinte à l'article 8 de la CEDH, il appartenait à la partie adverse de motiver en quoi, dans le cas d'espèce, un retour temporaire au pays d'origine ne viole pas le droit à la vie privée et familiale de la partie requérante ;

Que cela n'a pas été le cas ; que partant la décision contestée est entachée d'une erreur manifeste d'appréciation en droit, viole sur ce point l'article 8 de la CEDH et 22 de la Constitution et est insuffisamment motivée ; que partant elle doit être annulée ;

Attendu que la décision d'irrecevabilité considère, en outre, qu'une séparation temporaire de la partie requérante avec ses attaches en Belgique n'est pas disproportionnée ;

Que là encore, cette décision est insuffisamment motivée et est entachée d'erreur de droit en ce qu'elle ne motive pas en quoi, dans le cas d'espèce, une obligation de retour au pays d'origine ne serait pas disproportionnée ; que tout au plus, selon la partie adverse, c'est le caractère temporaire du retour qui ferait en sorte que l'ingérence dans la vie privée et familiale de la partie requérante ne serait pas disproportionnée (p. 2, al. 2 ligne 11 et s. de la décision) ;

Que dans le contexte de l'examen d'une ingérence dans le droit garanti par l'article 8 CEDH et 22 de la Constitution, il appartient à la partie adverse d'exposer le but poursuivi et de démontrer que cette ingérence n'est pas disproportionnée par rapport au but légitime qui serait poursuivi ;

Que pour rappel, l'article 8 § 2 de la CEDH précise les buts légitimes pour lesquels il peut y avoir une ingérence dans la vie privée et familiale des justiciables :

« la sécurité nationale, la sûreté publique, au bien-être économique du pays, à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales, à la protection de la santé ou de la morale. ou à la protection des droits et libertés d'autrui. »

Qu'en l'espèce, la décision contestée justifie comme but légitime le fait « d'éviter que ces étrangers puissent retirer un avantage de l'illégalité de leur situation et que la clandestinité soit récompensée » ;

Que ce but n'est nullement consacré par les restrictions susmentionnées à l'article 8 de la CEDH ;

Qu'en suite, le seul fait que le retour ne serait que temporaire n'implique pas que l'ingérence soit proportionnée ;

Qu'en effet malgré le caractère potentiellement temporaire du retour, il importe de constater que celui-ci peut être de longue durée ; que les statistiques fournies au 1er mars 2012 par l'Office des Etrangers sont les suivants :

«(...)

En matière de visa « court séjour » (visa de - de 3 mois) :

En règle générale, votre demande de visa est traitée dans un délai de 15 jours à compter de la date figurant sur le cachet apposé par le consulat sur votre document de voyage.

ATTENTION 1. Ce cachet est apposé dans le document de voyage lorsque la demande de visa est recevable

2. Ce cachet n'est pas apposé sur les passeports diplomatiques, les passeports de service et/ou officiels et les passeports spéciaux.

Lorsque des documents ou des informations complémentaires sont demandés ou qu'examen plus approfondi de votre demande est nécessaire, ce délai de traitement peut être prolongé et atteindre 60 jours. Ce sera généralement le cas lorsque la demande de visa est transmise pour décision par un consulat à l'Office des Etrangers.

En matière d'ASP :

a) « long séjour » : une moyenne de retour : +/- 2 semaines

missionnaires : +/- 6 semaines

vacances-travail :

rentier : +/-10 mois

tutelles*:/+/- 6 mois

humanitaires* : +/-10 mois

(...)

2) En matière d'ASP (long séjour et étudiant) est pris comme point de départ pour le calcul du délai de traitement, la date de réception de la demande «papier» envoyée par valise diplomatique. Il faudra, dès lors, en matière de long séjour, ajouter +/- 2 à 3 semaines au délai repris ci-dessous pour la réception de la valise diplomatique. »

Qu'il est précisé que ces délais ne prennent pas en considération les démarches préalables éventuelles dans le pays d'origine ;

Que ces démarches peuvent s'avérer extrêmement longues, surtout dans un pays marqué par une lenteur excessive de l'administration ; que par conséquent, la partie requérante risque de se retrouver séparée de son compagnon, pour une longue durée, pouvant aller jusqu'à plus d'une année ;

Qu'il ressort également de ces statistiques que pour les visas « court séjour», c'est en principe 15 jours de traitement de la demande à partir d'un cachet apposé au moment où la demande est déclarée recevable ; que l'Office des Etrangers n'indique pas le délai de traitement de la demande entre le moment de l'introduction de celle-ci et le moment où une réponse est donnée quant à sa recevabilité ; que plusieurs semaines, voir plusieurs mois, peuvent s'écouler entre ces deux périodes ;

Qu'en outre, le délai de 15 jours à dater de la recevabilité peut être prolongé de 60 jours si des informations complémentaires sont requises ou si la demande nécessite un examen approfondi ;

Qu'en conséquence, le délai de traitement d'une demande d'autorisation court séjour sera de plusieurs mois ;

Que la partie adverse n'a pas tenu compte de l'impact négatif d'une absence du territoire, même temporaire, de la partie requérante sur ses relations personnelles et professionnelles (cfr supra);

Qu'en conséquence, au vu des éléments développés ci-avant, le caractère potentiellement temporaire du retour de la partie requérante dans son pays d'origine peut s'avérer extrêmement long et ainsi être disproportionné par rapport au but poursuivi (but qui rappelons le, en l'espèce, n'est nullement considéré comme légitime par l'article 8 de la CEDH) ;

Qu'il appartenait à la partie adverse de démontrer qu'un retour temporaire est proportionné par rapport au but légitime allégué, et cela au regard des délais de traitement des demandes d'autorisation de séjour à partir des postes diplomatiques et consulaires du Royaume à l'étranger ;

Que selon la jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme, une ingérence dans un droit protégé par la Convention doit reposer sur des « motifs pertinents et suffisants. » ;

Qu'au regard des éléments développés ci-dessus, le seul constat du caractère temporaire du retour au pays d'origine est un motif insuffisant pour procéder à une ingérence dans le droit à la vie privée et familiale de la partie requérante ;

Que partant, la décision contestée viole l'article 8 de la CEDH et 22 de la Constitution et est insuffisamment motivée ; qu'en conséquence elle doit être annulée ;

Attendu que la décision contestée relève également que nonobstant l'existence d'un droit à la vie privée et familiale de la partie requérante, l'article 8 de la CEDH « ne s'oppose pas à ce que les Etats fixent des conditions pour l'entrée et le séjour des étrangers sur leur territoire » ;

Que selon la Cour européenne des droits de l'homme,

« [L'article 8 CEDH] ne garantit, comme tel, aucun droit pour un étranger d'entrer ou de résider sur le territoire d'un pays déterminé. Toutefois, exclure une personne d'un pays où vivent ses parents proches peut constituer une ingérence dans le droit au respect de la vie familiale, tel que protégé par l'article 8 de la Convention. »

Qu'en conséquence, au-delà du pouvoir dont dispose les Etats pour fixer les conditions d'entrée et de séjour des étrangers sur leur territoire, il leur appartient de ne pas violer le droit à la vie privée et familiale des personnes qui sont sous leur juridiction ; que comme relevé plus haut, en cas d'ingérence dans ce droit, il leur revient de motiver celle-ci au regard du but légitime poursuivi ;

Qu'en l'espèce, comme constaté ci-dessus, la partie adverse n'a pas motivé à suffisance son ingérence dans le droit à la vie privée et familiale de la partie requérante, de sorte que le pouvoir dont dispose la Belgique pour fixer les conditions d'entrée et de séjour des étrangers, ne peut à lui seul suffire pour justifier une atteinte au droit consacré par l'article 8 CEDH et 22 de la Constitution ;

Que sur ce point la décision est inadéquatement motivée et doit être annulée . »

3.2.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is.

Er wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat "de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormt waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland". De motieven stellen tevens dat er geen schending is van artikel 8 van het EVRM omdat een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst niet disproportioneel is ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven, dat de verwijzingen naar de wet van 22 december 1999 *in casu* niet dienstig zijn en dat de elementen aangaande verzoekers integratie behoren tot de gegrondheid van de zaak.

De motivering van de bestreden beslissing stelt verzoeker in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is gegrond, zodat voldaan is aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Hij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de

bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals bepaald in de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, wordt niet aangetoond.

3.2.2. Waar verzoeker stelt dat de bestreden beslissing verkeerd en niet adequaat gemotiveerd is, doet hij in wezen op een schending van de materiële motiveringsplicht. *In casu* dient de materiële motiveringplicht te worden onderzocht in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Er dient hierbij op te worden gewezen dat de Raad bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland”.

Artikel 9bis, § 1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of aan diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.
(...)”*

Als algemene regel geldt dus dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Luidens artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem evenwel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen, als uitzonderingsbepaling, moet restrictief worden geïnterpreteerd. De *“buitengewone omstandigheden”* waarvan sprake strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar enkel om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken.

Een aanvraag ingediend met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek :

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft, eens ze ontvankelijk is bevonden: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt verweerder over een ruime appreciatiebevoegdheid.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf die verzoeker indiende onontvankelijk bevonden en oordeelde verweerder dat de door verzoeker aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat hij

zijn aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kan indienen via de in artikel 9bis van de vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor zijn verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In het eerste onderdeel van het middel is verzoeker van mening dat verweerder onderzoek gevoerd heeft naar het bestaan van een ernstig nadeel en daarbij voorbij gegaan is aan de vereiste om, in het kader van een aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, onderzoek te voeren naar het bestaan van buitengewone omstandigheden.

Het eerste motief van de bestreden beslissing stelt echter uitdrukkelijk dat: *“de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen.”* Ook uit de verdere motieven van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder effectief onderzoek gevoerd heeft naar de aanwezigheid van buitengewone omstandigheden.

Waar de bestreden beslissing stelt dat *“een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt”*, heeft dit betrekking op het onderzoek dat gevoerd werd in het kader van artikel 8 van het EVRM. Hiermee geeft verweerder aan dat er geen schending is van artikel 8 van het EVRM om te besluiten dat het door verzoeker in het kader van zijn verblijfsaanvraag ingeroepen element betreffende de aanwezigheid van een gezinsleven *in casu* geen buitengewone omstandigheid uitmaakt. Verzoeker kan dan ook niet dienstig voorhouden dat verweerder nagelaten heeft onderzoek te voeren naar het bestaan van buitengewone omstandigheden.

Verzoeker betoogt enerzijds dat de bestreden beslissing hem de mogelijkheid ontnomen heeft om zich te beroepen op de instructie van 19 juli 2009 waar deze stelt dat de instructie vernietigd werd door de Raad van State en anderzijds betoogt hij dat de bestreden beslissing nalaat te vermelden waarom verweerder niet geoordeeld heeft in het licht van de instructie.

Vooreerst wijst de Raad erop dat verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf van 27 juli 2011 geen verwijzingen naar de desbetreffende instructie bevat. Verzoeker heeft enkel verwezen naar de regularisatiewet van 22 december 1999 en de Raad stelt vast dat de bestreden beslissing hieromtrent uitgebreid motiveert. Samen met verweerder merkt de Raad op dat de beoordeling van de regelmatigheid van de bestreden beslissing dient te geschieden aan de hand van de gegevens waarover het bestuur beschikte op het tijdstip van de betrokken beslissing. Het komt immers aan de aanvrager toe om duidelijk en concreet uiteen te zetten op welke elementen men zich beroept teneinde een machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet te bekomen. De gemachtigde van de staatssecretaris spreekt zich in het kader van de aanvraag om machtiging tot verblijf enkel uit omtrent de elementen die door de aanvrager werden naar voor geschoven en het komt alleszins niet aan de gemachtigde van de staatssecretaris toe, laat staan dat hij hiertoe verplicht zou zijn, om zelf ten behoeve van de aanvrager elementen te vergaren die de buitengewone omstandigheden en/of de toekenning van de verblijfsmachtiging zouden kunnen verantwoorden. Verweerder is er dan ook niet toe gehouden te antwoorden op elementen die verzoeker niet aanbracht bij zijn aanvraag.

In zoverre verzoeker zou aanvoeren dat in de bestreden beslissing ten onrechte geen toepassing werd gemaakt van de instructie van 19 juli 2009, wijst de Raad erop dat deze instructie van 19 juli 2009 met betrekking tot de toepassing van het oude artikel 9, derde lid en artikel 9bis van de vreemdelingenwet werd vernietigd door de Raad van State bij arrest nummer 198.769 van 9 december 2009. De Raad van State oordeelde in zijn arrest dat de instructie in strijd was met het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en met artikel 9bis van de vreemdelingenwet, omdat door de instructie het onderscheid tussen de buitengewone omstandigheden die het onmogelijk of zeer moeilijk maken de aanvraag in het buitenland in te dienen en de omstandigheden die te maken hebben met de argumenten ten gronde om een verblijfsmachtiging aan te vragen werd opgeheven en de instructie het mogelijk maakte dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevonden ervan vrijgesteld werden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden waren terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen. De Raad van State vernietigde zodoende de instructie van 19 juli 2009 en bevestigde aldus met zijn arrest dat de aanvrager van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ertoe gehouden blijft het bestaan van buitengewone omstandigheden aan te tonen in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Gelet op de

vernietiging van de instructie van 19 juli 2009 wordt deze instructie geacht nooit te hebben bestaan zodat verweerder hiervan geen toepassing kon maken.

Waar verzoeker verwijst naar zijn lang verblijf, zijn integratie en de aanwezigheid van familieleden en hij de bestreden beslissing als volgt citeert: *“Attendu que la première décision contestée rejette la demande d'autorisation de séjour au motif que la longueur du séjour de la partie requérante, sa bonne intégration ainsi que la présence de membres de sa famille sur le territoire belge, « sont des éléments qui peuvent mais ne doivent pas entraîner l'octroi d'une autorisation de séjour »”* wijst de Raad er nog op dat dergelijke motivering niet terug te vinden is in de bestreden beslissing. Verzoeker citeert de bestreden beslissing op foutieve wijze. De kritiek die verzoeker hieromtrent uit is dan ook niet ter zake.

Een schending van de materiële motiveringsplicht is niet aangetoond.

3.2.3. Wat betreft de aangevoerde schending van het gelijkheidsbeginsel, afgeleid uit de artikelen 10 en 191 van de Grondwet en artikel 14 van het EVRM, stelt verzoeker dat aan tal van vreemdelingen die zich in eenzelfde situatie bevonden als die van hem, wel een verblijfsmachtiging werd toegestaan nu verweerder in het verleden gebruik maakte van de instructie van 19 juli 2009.

De Raad dient er ook hier aan te herinneren dat de instructie waarnaar verzoeker verwijst bij arrest nr. 198.769 van de Raad van State werd vernietigd. De Raad van State oordeelde dat deze instructie een miskennis inhield van het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Ingevolge de vernietiging van de instructie van 19 juli 2009 dient deze te worden geacht nooit te hebben bestaan en kon verweerder er geen toepassing meer van maken. Verzoeker betoogt dat verweerder de instructie van 19 juli 2009 toch verder gebruikte en dat er dus geen sprake is van een gelijke behandeling. De Raad wijst er hieromtrent op dat verzoeker zich niet dienstig op een schending van het gelijkheidsbeginsel kan beroepen om een onwettige beslissing na te streven (cf. RvS 9 juli 2004, nr. 133.724, RvS 30 augustus 2006, nr. 162.092). Het loutere gegeven dat verweerder in het verleden met miskennis van het bepaalde in artikel 9bis van de vreemdelingenwet verblijfsmachtigingen zou hebben toegekend kan er geenszins toe leiden dat hij ook *in casu* de in voormeld wetsartikel gestelde bepalingen dient te miskennen.

Een schending van het gelijkheidsbeginsel, afgeleid uit de artikelen 10 en 191 van de Grondwet, kan niet worden weerhouden.

Met betrekking tot artikel 14 van het EVRM dient te worden opgemerkt dat in overeenstemming met deze bepaling niet alleen de in het Verdrag, maar ook in de aanvullende protocollen gegarandeerde rechten en vrijheden zonder discriminatie verzekerd moeten worden (J. VANDE LANOTTE en G. GOEDERTIER, Overzicht publiek recht, Brugge, Die Keure, 2001, 343). Verzoeker toont echter niet aan dat uit de bestreden beslissing enige discriminatie met betrekking tot de door het EVRM of de aanvullende protocollen verzekerde rechten en vrijheden kan afgeleid worden.

Verzoeker kan zich niet dienstig beroepen op een schending van artikel 14 van het EVRM.

3.2.4. Verzoeker voert tevens een schending van artikel 8 van het EVRM en artikel 22 van de Grondwet aan. Hij betoogt dat de bestreden beslissing artikel 8 van het EVRM schendt waar deze beslissing stelt dat een tijdelijke verwijdering van het grondgebied om in het land van herkomst een verblijfsmachtiging aan te vragen, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. Volgens verzoeker bepaalt noch artikel 8 van het EVRM, noch artikel 22 van de Grondwet dat een schending van deze bepalingen een permanent karakter vereist.

De bestreden beslissing bepaalt dat *“wat de vermeende schending van artikel 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven”*. Hieruit blijkt dat verzoekers redenering steunt op een foutieve lezing van de bestreden beslissing. De motieven van de bestreden beslissing betreffen immers een antwoord op de schending van artikel 8 van het EVRM waarop verzoeker zich in het kader van zijn aanvraag om verblijfsmachtiging concreet had beroepen. De bestreden beslissing kan dan ook niet worden gelezen als zou deze in het algemeen stellen dat een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst automatisch in overeenstemming is met de bepalingen van artikel 8 van het EVRM.

De Raad wijst erop dat bij het onderzoek van artikel 8 van het EVRM van belang is te bepalen of de bestreden beslissing al dan niet een effectieve inmenging in het bij artikel 8 van het EVRM beschermde

recht teweeg brengt. Om te weten of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de „fair balance“-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37). De staat dient een juist evenwicht na te streven tussen de belangen van het individu en het algemeen belang en heeft daarbij een zekere appreciatiebevoegdheid (EHRM 19 februari 1996, Gül/Zwitserland, §38; EHRM 28 juni 2011, Nunez/Noorwegen, § 68). Uit artikel 8 van het EVRM kan voorts geen algemene verplichting voor een Staat afgeleid worden om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), Handboek EVRM).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

De bestreden beslissing oordeelt dat, *in casu*, niet kan voorgehouden worden dat een tijdelijke terugkeer teneinde een verblijfsmachtiging aan te vragen in het land van herkomst disproportioneel is ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. Deze afweging kadert binnen de ‘fair-balance’-toets die het bestuur maakt bij de toepassing van artikel 8 van het EVRM. De bestreden beslissing heeft niet tot gevolg dat verzoeker enig bestaand verblijfsrecht ontnomen wordt aangezien uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker nooit gemachtigd of toegelaten werd tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk. Er blijkt derhalve niet dat er sprake is van een effectieve inmenging in het gezinsleven van verzoeker. In deze situatie geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38).

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. De Raad merkt hierbij op dat noch uit het huidige betoog van verzoeker noch uit zijn aanvraag om machtiging tot verblijf ernstige hinderpalen kunnen worden afgeleid voor het leiden van een privé-, gezins- of familieleven in Kosovo of elders gedurende de tijd die nodig is om de aanvraag om machtiging tot verblijf vanuit de diplomatieke post in het land van herkomst in te dienen en hierop een beslissing te krijgen. Verzoeker toont dan ook niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om elders een gezinsleven te ontwikkelen. Verweerder kon *in casu* in het kader van de door verzoeker bij zijn aanvraag naar voor gebrachte schending van artikel 8 van het EVRM ook naar recht en redelijkheid oordelen dat de tijdelijke terugkeer van verzoeker niet disproportioneel is ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. Bijgevolg rust er geen positieve verplichting op verweerder om verzoeker toe te laten tot een verblijf op het Belgisch grondgebied.

De Raad merkt nog op dat verzoekers betoog gesteund is op de veronderstelling dat er *in casu* sprake is van een inmenging op het recht op een gezinsleven en dat er een toetsing overeenkomstig artikel 8,

tweede lid van het EVRM moet plaatsvinden. Uit hetgeen voorafgaat, blijkt dat dit *in casu* niet het geval is.

Vervolgens stelt verzoeker dat het onwaarschijnlijk is dat de terugkeer naar zijn land tijdelijk zal zijn aangezien de statistieken van de Dienst Vreemdelingenzaken inzake de duur van dergelijke procedures geen rekening houden met mogelijke vertragingen bij het verkrijgen van een verblijfsmachtiging, die eigen zijn aan het land van herkomst, zoals een trage administratie. Vooreerst merkt de Raad op dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat er in Kosovo sprake zou zijn van dergelijke administratieve vertragingen.

In de mate dat verzoeker betoogt dat niet is aangetoond dat de verwijdering slechts tijdelijk zal zijn, herinnert de Raad eraan dat *in casu* een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf voorligt waarin enkel uitspraak wordt gedaan over de vraag of de door verzoeker aangevoerde elementen, waaronder ook de aangekaarte schending van artikel 8 van het EVRM, als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet kunnen worden weerhouden. In het kader van het onderhavig beroep kan geenszins vooruit worden gelopen op de beslissing die zal worden genomen in het kader van de gegrondheid van de aanvraag en op de beoordeling door verweerder ten gronde of het door verzoeker ingeroepen gezins- of familieleven een machtiging tot verblijf in België rechtvaardigt.

Verzoeker brengt geen concrete elementen aan waaruit kan worden afgeleid dat er in zijn concreet geval sprake zou zijn van administratieve vertragingen in Kosovo die van dergelijke omvang zijn dat ze een inbreuk op zijn recht op een gezins- of privéleven inhouden. Derhalve maakt verzoeker niet concreet aannemelijk dat verweerder foutief geoordeeld heeft waar de bestreden beslissing stelt dat *“de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst geen inbreuk betekent op de familiale relaties zelf maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied.”* Deze overweging is gesteund op de ‘fair balance’-toets die het bestuur gemaakt heeft in het kader van artikel 8, eerste lid van het EVRM. Zoals gebleken is uit de bespreking betreft het *in casu* een situatie van eerste toelating en heeft verzoeker geen hinderpalen aangevoerd die aantonen dat hij in de onmogelijkheid zou zijn om zijn privé- of gezinsleven elders te leiden.

Waar verzoeker stelt dat verweerder geen rekening gehouden heeft met de negatieve impact die zijn terugkeer zal hebben op zijn persoonlijke en professionele relaties, wijst de Raad erop dat verzoeker nagelaten heeft het bestaan van dergelijke relaties aan te tonen. Daarenboven heeft hij in zijn aanvraag aangevoerd dat hij ten laste is van zijn ouders en bijgevolg niet in zijn levensonderhoud kan voorzien. Het lijkt de Raad dan ook onwaarschijnlijk dat verzoeker beschikt over professionele relaties. Dezelfde redenering geldt ten aanzien van de bewering dat de terugkeer een lange scheiding tussen verzoeker en diens ‘compagnon’ zou inhouden. Nergens wordt geduid wie deze persoon zou kunnen zijn.

Artikel 22 van de Grondwet heeft dezelfde inhoud als artikel 8 van het EVRM, zodat het volstaat te verwijzen naar de bovenstaande bespreking.

Gelet op hetgeen voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen schending van artikel 8 van het EVRM, noch van artikel 22 van de Grondwet aantoonde.

3.2.5. Waar verzoeker een schending aanvoert van de *“principes généraux de bonne administration d'examen minitieux et complet des données de la cause et de collaboration procédurale”*, gaat de Raad ervan uit dat hij een schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Wat de aangevoerde schending betreft, moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

De Raad stelt vast dat verzoeker de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht niet verder uitwerkt. Rekening houdende met de voormelde bespreking kan de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel niet aangenomen worden.

Verzoeker toont voorts ook niet concreet aan waarin de door hem aangevoerde machtsoverschrijding en de manifeste beoordelingsfout zouden bestaan. Gelet op hetgeen voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat noch een manifeste beoordelingsfout, noch machtsoverschrijding voorligt.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juli tweeduizend vijftien door:

mevr. C. BAMPS,

eerste voorzitter.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPS